వెలుగు ఎక్కడ సాంనియా

విశాలమైన అపార్టుమెంటు. అటు ఇటు హడావుడిగా నడుస్తూ మనుషులు. మూడవ అంతస్థులో అపార్టుమెంటు ముందు నిలబడి నేను. సగం తెరిచిన తలుపు. "మోహన సుందరం ఏమైనాడు?" పెద్దగా అరుస్తున్నాను. ఎటువైపు నుంచీ సమాధానం లేదు. కారిడార్‌లో నడుస్తున్న మనుషులు క్షణంసేపు ఆగి నిర్లిప్తంగా చూసి వెళుతున్నారు. "వారం రోజులుగా ఈ తలుపు ఇట్లాగే తెరిచి వుంది! లోపల లైట్లు కూడా ఆర్పి వెళ్ళలేదు. ఇంత హఠాత్తుగా ఎట్లా మాయమైనాడు?" పెద్దగా అరుస్తున్నానేగాని నా గొంతు నాకే వినబడనట్లుగా పీలగా, చీమగొంతులా వుంది. తెరిచిన తలుపులోంచి లోపలికి చూశాను. గోడకు తగిలించిన ఖద్దరులాల్చీ, పైజామా, గాంధీ టోపీ. టేబుల్‌పై సగం తెరిచిన డైరీ. రెపరెపలాడుతున్న డైరీపై ఎర్రమరకల కత్తి! లోపల నుండి దుర్గంధం. శవం కుళ్ళుతున్న వాసన. వాసన గదిలోనో, నా శరీరంలోనో తెలియనట్లుగా వుంది. కారిడార్‌లో కలకలం. హడావుడిగా పరిగెత్తుతున్న జనం. "మోహనసుందరాన్ని చంపండి!" ఎక్కడి నుండో పెద్దగా కేకలు. కేకలు క్రమంగా పెద్దవౌతున్నాయి. భయంతో పారిపోతూ నేను.

దూరంగా సోనీ. దేవతలా మెరిసిపోతోంది. తన దోసిళ్ళ నిండా వెలుగు. వెలుతురంతా దోసిలిలోకి తీసుకొని ఎక్కడికో ఎగరిపోతోంది సోనీ. "వెలుగు ఎక్కడ సోనియా?" చీకటిలో ఒకణ్ణే అరుస్తూ వున్నాను.

ఉలిక్కిపడి నిద్రలేచాను. ఒంటరి అపార్టుమెంటు. బయట చప్పుడేమీ లేదు. ఒక నిట్టూర్పు. "అసలిట్లా జరగకుండా వుండాల్సింది!" నాలో నేను గొణుక్కున్నాను. అంతట్నీ పక్కనబెట్టి కొత్తగా జీవించాలనే కోరిక.

* * *

నాకిదంతా విసుగు! పాలిటిక్స్ అంటే రోత!! మా నాన్న కార్పొరేటర్‌గా వెలగబెట్టిన జీవితమంతా నాకు తెలుసు. తాగుడు, రౌడీల్ని పెంచటము, ఊరంతా ముండలు, ఐ హేట్ యిట్! ఈ జెండాలన్నా, ఖద్దరన్నా నాకు వెగటు! నేను, మా అమ్మ ఎంతో హింసను అనుభవించాము. ఇవాల్టికీ ఇద్దరు రౌడీలు పక్కన లేందే బజారున నడవలేము. ఏం బ్రతుకు? 'మేం బి.సి.లం, మనవాళ్ళలో, మన జిల్లాలోనే ఇంత ఖరీదైన బంగళా ఎవరికుంది?' అంటాడు మా నాన్న! "ఏం గొప్ప? నలుగురుతో సమంగా లేని సుఖం, సంపద ఎందుకోసం?"

"ఈ కాలేజీలోనూ ఇట్లాంటి తంతు చూసి బెదిరిపోయాను. వచ్చిన రెండో వారంలోనే 'మన కులం మీటింగు రేపాదివారం. తప్పక రావాలి!" అంటూ మెసేజ్! 'ఆడు మనోడు కాదు! వాడితో మాట్లాడకు!' అని బెదిరింపు. ప్రాణం ఉసూరంది. కాలేజీలోనూ సుఖం లేదే అని దిగులుపడ్డాను."

"మిమ్మల్ని చూసి నాకే కొంచెం ఊపిరొచ్చింది. బుద్ధిమంతుడైన బాలుడిలా, నున్నగా

దువ్విన జుట్టు, లూజు, లూజు ఫాంటు, షర్టు, కళ్ళజోడు. తెరిచిన పుస్తకంలా ఎప్పుడూ లైబ్రరీలో వుండటం, మిమ్మల్ని చూస్తే బోలెడంత ఆనందం వేసింది. కులాల గురించి, కొట్లాటల గురించీ కాక కాస్త సబ్జెక్టు గురించి మాట్లాడే మనిషి దొరికాడే అనిపించింది!"

సోనీ! సోనీ! ముఖం చూసి మోసపోకు! నా ముఖంపైని చర్మాన్ని, చీల్చితే లోపలో ఉన్నాది! పోలీసు ఫైళ్ళలో, దొమ్మీ కేసుల్లో ముద్దాయిగా నా పేరు. 'వీడిక్కడుంటే మనకు దక్కడు! దూరంగా ఏ కాలేజీలోనన్నా వేద్దాము!' అంటూ నాయన తరిమితే ఇటు వచ్చి గతాన్ని దాచి, కొత్త జీవితాన్ని నటిస్తూ, సోనీ! ఎట్లా నన్ను నమ్మావు?

సోనీతో కలిసి ఒకసారి స్పార్టకస్ సినిమాకు వెళ్ళాను. ఆ సినిమాలో చివరి దృశ్యం. వేలాది కాగడాలతో వెలుగు సముద్రంలా బానిసలందరూ కదలి వచ్చే దృశ్యం. ఒళ్ళు గగుర్పాటు కలిగించే దృశ్యం. "మన ఆత్మల దుఃఖం, మన క్రోధం, మన నిస్సహాయతలోంచి ఒక తిరుగుబాటు మొలకెత్తాలి! ఈ తిరుగుబాటు ఒక అగ్ని. ఒక నిరంతర వాంఛ. స్పార్టకస్‌లాగా మన జీవితాల్ని మలుచుకోగలిగి తేనా?" సోనీలో వింత సంచలనం. రాజకీయాలు మాట్లాడటం విసుగు అనే అమ్మాయి, తిరుగుబాటు గురించి, స్వేచ్ఛ గురించి మాట్లాడటం, సరికొత్త అనుభవం నాకు.

సోనీ మిగిలిన అమ్మాయిల్లాంటిది కాదని నెలరోజులకే అర్థమైంది. స్వీట్ నథింగ్స్, సొల్లు కబుర్లు, పబ్‌లు, పార్టీల తరహా స్నేహం కాదు తనది. సోనీతో మాట్లాడుతుంటే పాతగాయాల్ని కెలుకుతున్నట్లుగా వుండేది. దళిత సమస్య, స్త్రీ విముక్తి లాంటి గంభీరమైన విషయాలు మా మధ్యకు చర్చకు వచ్చేవి. సోనీతో గడిపినంతసేపూ గొప్ప స్వప్నాన్ని దర్శించినట్లుగా వుండేది.

ఆ సంవత్సరం చివర్లో "మనం పెళ్ళి చేసుకుందాం మోహన్!" అంటూ సోనీ ప్రపోజ్ చేసింది. "మన పెళ్ళి అంత సులువుగా జరుగుతుందా?" అన్నాను. నావైన భయాలతో. సోనీ చాలా తేలిగ్గా తీసుకుంది. "ఒ.సి.లు, బి.సి.లు కలిసి రాజ్యం చెయ్యగాలేనిది, మనం కాపురం చెయ్యలేమా?" అంటూ కొట్టివేసింది.

పదిమంది స్నేహితులు, రిజిస్టరాఫీసు, పేపర్‌లో ఫోటో ప్రకటన - ఇద్దరం దంపతుల మయ్యాం! ఊహించిన తుఫాను ఏదీ రేగనే లేదు. సోనీ తల్లిదండ్రులు మౌనం వహించారు.

కొత్త కాపురం. ఇరుకైన గది. ఒకే ఒక మంచం, డమడమలాడే టేబుల్ ఫాను. అయినా అలసిపోని నిరంతర శరీరభాష కమ్మని పాటై మోగింది మా మధ్యన. సరిగ్గా రెండు వారాలు గడిచాయి.

ఇంటి ముందు రెండు కార్లు ప్రత్యక్షమయ్యాయి ఒక ఉదయాన. సోనీ తల్లిదండ్రులు, అన్నయ్యలు దిగారు. నింద వేయటాలు, దుఃఖపడటాలు అయిపోయినాక "అయిపోయిందేదో అయిపోయింది. ఇక ఇంటికి పోదాం పద! రిసెప్షన్ అన్నా పెట్టుకుందాం!" అన్నారు.

ఇల్లనే పెద్ద బంగళా. బంగళాపై పార్టీ జెండా. ఎందుకో ఆ జెండాని చూడగానే మనసు ఉలిక్కిపడింది. ఒక అశుభానికీ, విధ్వంసానికి ప్రతీకలా తోచింది ఆ జెండా. ఇంట్లో అడుగుపెట్టిన పది నిముషాలకు పోలీసు వ్యాను. రెండు వారాల చిత్రహింస జైలులో. అంతా రహస్యంగా

జరిగిపోయింది. శరీరంలోంచి రక్తాన్ని తోడేసినట్లుగా, ఎముకలన్నిటినీ క్రష్ చేసినట్లుగా అయ్యింది నా పరిస్థితి. ఆ రెండువారాల తరువాత బ్రతికి వుండటమే గొప్ప! సోనీని ఆ తరువాత నాలుగేళ్ళు నేను చూడలేదు. ఆమెను హౌస్ అరెస్ట్‌లో వుంచి ప్రైవేటుగా చదివించారని తెలిసింది.

* * *

తొంభైల తరువాత డిగ్రీలకు ఉద్యోగాలు లేవనే విషయం డిగ్రీ తీసుకొని బయటకు వచ్చిన ఆరునెలలకే అర్థమైంది. పి.జిలకే దిక్కులేదు. వంశపారంపర్యమైన వృత్తినైనా నేర్చుకోలేదే అనే దిగులు. పేపరు ముక్కకు, సిగిరెట్టు పీకకు అమ్మవైపు చెయ్యి చాచాల్సిన పరిస్థితి. మాసిన గడ్డం, గళ్ళ లుంగీ, పొట్టి చొక్కా, పల్లె గుండెలపై మొలుచుకొచ్చిన పిచ్చికంపలా జీవిస్తున్న రోజులు.

పెద్ద మామది గిత్తల వ్యాపారం. చంకలో ఎగ్జిక్యూటివ్ బ్యాగు. చేతిలో రకరకాల దరఖాస్తులు. ఇళ్ళ స్థలాలు. డి.ఆర్.డి.ఎ. పథకాలకు అప్లికేషన్లు, పింఛను ఫారాలు, ఎమ్మెల్యేల సంతకాలున్న ఖాళీ లెటర్ పాడ్‌లు మినీ రాజకీయ క్రిమి ఆయన. "ఎమ్మెల్లే మన ఊరు వస్తున్నాడు. బ్యానర్లు కట్టడం, జెండాలు ఎగరవేయడం, జనాన్ని మీటింగులకు తోలటం, అంతా కలిపి పూటపని. ఐదొంద లిస్తాను" అంటూ కబురు చేశాడు. ఈ జెండా చూస్తే నాలో ఎందుకో వింతయిన భయం. అదో అశుభమైన ప్రతీకలా తోస్తుంది. కానీ అయిదు పెద్ద కాగితాల్ని తలచుకొని సరే అన్నాను.

మొదటి బ్యానరు కట్టే దగ్గరే గొడవైంది. ఆ వీధంతా అపోజిషన్ పార్టీవాళ్ళే. బేనరు కట్టడానికి వీల్లేదని. "గుడ్డ కనిపించిందంటే, పుచ్చి లేచిపోతుందనీ...." బెదిరించారు. గొడవెందుకని వెనుదిరిగాము. "ఇంత పిరికినాయాలివా?" అంటూ పెదమామ విసుక్కున్నాడు. బొడ్లోంచి కత్తి తీసినంత సులువుగా పెరట్లోంచి నలుగురు సిటీ రౌడీల్ని బయటకు తీశాడు. ఎర్రటి కళ్ళు, గుప్పున మందు వాసన. చేతిలో బాణాకర్ర. నిగనిగలాడే ఇనుపశిలల్లా వున్నారు. "వీళ్ళను వెంట తీసుకుపో! ఏ నా కొడుకు అడ్డు వస్తాడో చూద్దాం!" అంటూ ముందుకు తోసాడు. వద్దు వద్దు అనుకుంటూనే వీధిలోకి నడిచాను. మామ ఊహించిందే నిజం! ఈసారెవడూ నోరెత్తలేదు. జెండా రెపరెపలాడింది. బేనరు వీధి కడ్డంగా ఊగులాడు తోంది. నా లోపల ఏదో భయం. జెండాలో ఒక రంగైన ఎరుపు నావైపు క్రోధారుణ నేత్రాలతో చూస్తున్నట్లుగా వుంది. ఈ జెండా వదుల్చుకోలేని శాపమేమో అనిపించింది.

జన సమీకరణ చూసి ఎమ్మెల్లే రెచ్చిపొయ్యాడు. వందకు పైగా దండలు. బుట్టలు బుట్టలుగా కురిసిన పూలు. మామకీసారి సమితి ప్రెసిడెంటు సీటు ఖాయం అన్నారందరూ. ఎమ్మెల్లే వెళ్ళిన పది నిముషాలకు మామ వుంటున్న వీధిలో బాంబు పేలింది. చీకట్లో గుర్తు తెలియని మనుషులు చుట్టుముట్టారు. ముందు కర్రలతో దాడి చేశారు. వెళుతూ వెళుతూ బాంబు విసిరి వెళ్ళిపోయారు. చీకట్లో యుద్ధాలు అట్టేసేపు వుండవు. నిముషాలే. వెలుతుర్లో చూసుకుంటే మామ కుడిచెయ్యి తెగి రోడ్డుపై పొర్లుతోంది. శరీరమంతా రక్తం. మనిషి బ్రతుకు తాడో లేదో తెలియదు. పెద్దాసుపత్రిలో చేర్చిన పదిగంటలకు మామ ప్రాణాలు పొయ్యాయి.

మళ్ళీ ఊళ్ళోకొచ్చాడు ఎమ్మెల్లే. వెంట పోలీసులూ వచ్చారు. పదిమందిని అరెస్టు

చేశారు. వీళ్ళకు ఉరి ఖాయం అంటూ శపథం చేశాడు ఎమ్మెల్లే. ఇంట్లో పేరు పేరునా అందర్నీ ఓదార్చాడు. నా భుజం తట్టి, విజిటింగ్ కార్డు ఇచ్చి టౌన్ కొచ్చినప్పుడు తప్పక కలవమని చెప్పి వెళ్ళాడు.

అరు నెలల తరువాత మామ కేసు హియరింగుకు వచ్చింది. సాక్షులు కావాలంటూ పదిమంది కుర్రవాళ్ళను పిలిచారు. నేను మొండికేశాను. "ఐదొందలు, లాడ్జీ భోజనం ఫ్రీ!" అనేసరికి మనసు గిలగిలలాడింది. వాళ్ళతోపాటు జీపు ఎక్కాను. రాత్రికి పార్టీ ఆఫీసులో వుంచారు. లాయరు డైలాగులు రాసిచ్చాడు. రెండు మూడు రిహార్సులు చేయించాడు. రాత్రికి బిరియానీ, చికెన్ ఫ్రై, చేపల పులుసు వచ్చాయి. విస్కీ బాటిళ్ళు, రెండు ఇచ్చి వెళ్ళాడు. మరో గంట అయినాక ఇద్దరు ఆడవాళ్ళు లోపలికి వచ్చారు. బిగుతు బిగుతు బట్టలు, క్రీములు, పౌడర్లు అద్దిన ముఖం. చవకబారు సెంటు, పెదాలపై కిళ్ళీలు - సిగ్గుపడ్డ నలుగురైదుగురు కుర్రవాళ్ళం బయట వరండాలో బల్లలపై పడుకున్నాము.

తెలతెలవారుతుండగా పార్టీ ఆఫీసులో పెద్ద కలకలం. రౌడీల్ని దించారు! పారిపోండి! అంటూ కేకలు. వాళ్ళ టార్గెట్ మాపైనే.తళతళలాడే కత్తులు. నిర్దయగా వున్న ముఖాలు. భయం వేసింది. పదునైన కత్తి జబ్బలోకి సర్రున దిగింది. రక్తం! గదుల్లోని కుర్రాళ్ళు విస్కీ మత్తు ఇంకా దిగని కళ్ళతో పొగరుగా అరుస్తూ వచ్చారు. వాళ్ళ ముఖాల్లో తెగింపు! అరుపులు, కేకలు! ఇరవైమంది కూడా లేని ఆ దొమ్మీకి యుద్ధ వాతావరణం వచ్చింది. భయం భయంగా వున్న నాలో ఒక తెగింపు తలుపు తెరుచుకొంది. నేలపై జారిన కత్తిని చేతిలోకి తీసుకున్నాను. క్షణంసేపు ఒణుకు. ఆ తరువాత వింతధైర్యం. ఒక విద్యుత్తు ఏదో లోపలికి పాకినట్లుగా వుంది. ఆరంగుళాల కత్తిలో ఇంత మహిమా అనిపించింది. ఒక నిషాలాంటి భావన. ఎదురొచ్చిన వాడి పొత్తికడుపులో కత్తి సర్రున దిగి, రక్తం చిమ్మి, వాడు 'అమ్మా' అని కూలబడ్డ తరువాతగానీ ఆ నిషా దిగలేదు. కృత్రిమమైన ధైర్యపు పొర చిరిగి, నగ్నంగా, భయంగా హిస్టీరికల్‌గా అయిపొయ్యాను. పారిపోవాలనే కాంక్ష. ఎటైనా మానవ సమూహాల నుండి, మనిషి పోలికలు కనపడని అజ్ఞాన ప్రదేశంలోకి పారిపోవాలని కోరిక.

జిల్లా యువసేన నాయకుడి దగ్గరకు తీసుకెళ్ళారు. మాలో అరుగురు కుర్రవాళ్ళని అజ్ఞాతంలోకి వెళ్ళిపొమ్మని ఆదేశించారు. అజ్ఞాత ప్రదేశం ఒక లాడ్జి. శిథిలమైన మారుమూల లాడ్జి. భోజనం, పేకాట. రాత్రిపూట విస్కీ సరఫరా. మునుపటిలా సంకోచం లేదు. విస్కీ నాలుకపై పడగానే వింత మనిషి నాలోంచి అవతరించాడు. సున్నితమైన అనుభూతులు లేని మొరటు మనిషి. శరీరం లోపల క్రూరజంతువొకటి ఆవులిస్తూ తిరుగుతున్నట్టుగా వుంది. రాత్రి వచ్చిన కంపెనీ ఆడపిల్లల్ని చూస్తే జాలి కలుగలేదు. వింత కసి, కోరిక. ఆ స్త్రీలతో గడిపిన తరువాత మానవుడి నుండి భగవంతుడు దాచిన ఆనంద రహస్యాన్ని తిరిగి పొందినట్లుగా అనిపించింది. "సోనీ ఎవరు? ఏ కంపెనీ పిల్ల?" అమాయకంగా అడిగిందా పిల్ల, నా కలవరింతల్ని చూసి. ఈడ్చి కొట్టాను. రక్తం. పన్ను ఊడిందేమో? ఇంకా "లంజా!" అంటూ అవమానకరమైన క్రూరమైన తిట్టు కూడా తిట్టాను. ఆ సంఘటన, ఆ తిట్టు తరువాత నాలోపల ఎక్కడో సన్నగా వెలుగుతున్న చివరి దీపం కూడా ఆరిపోయినట్లుగా అనిపించింది.

కొత్త మానవుడిగా అవతరించాను.

"ఏ పనైనా మోహన సుందరమే చెయ్యాలి!" అని పొగిడించుకున్నాను. మీటింగులకు జనాన్ని తీసుకురావటం, పోస్టర్లు ప్రచారం వగైరా. జీపులు, కార్లు రెడీ చెయ్యటం, డిన్నర్లు, మందు పార్టీలు ఎరేంజ్ చెయ్యటం, అన్నీ చిటికవేసినంత సులువుగా, త్వరగా జరిగిపొయ్యేవి! 'మోహన సుందరం మీటింగుల స్పెషలిస్టు' అని పేరు తెచ్చుకున్నాను. కొత్తలో ఇదంతా విసుగ్గా వుండేది. ఒక ఆదర్శం, ఆశయం లేదు. అంతా రొడ్డ కొట్టుడు. ఒక్కోసారి దు:ఖం వేసేది. తరచు నా దగ్గరకు వచ్చే కంపెనీ ఆడపిల్లలకు, నాకూ తేడా లేదేమో అనిపించేది. ఆ పిల్లల్లాగే ఇదీ ఒక బతుకుతెరువు అనుకొని సరిపుచ్చుకొనేవాణ్ణి. కొత్తలో డబ్బుకు కిటకిటలాడేది. లీడర్లను అడిగితే వాళ్ళు నావైపు పిచ్చివాడిలా చూసేవాళ్ళు. నరసింహారావు అనే కార్పొరేటరు కిటుకు చెప్పేడు. కాంట్రాక్టర్లు, బిజినెస్ మాగ్నెట్లు - ఏదో పేరు చెప్పి దండుకోవటం, ఎవడూ ప్రొటెస్టు చెయ్యకపోవటం ఆశ్చర్యం అనిపించేది.

ఒకసారి రైల్వే వాళ్ళ వేలం పాటకు వెళ్ళాము. కోటి రూపాయిల వ్యాపారం అది. వచ్చినవాళ్ళు, ఇరవైమంది. వాళ్ళకో కోటి రూపాయిల లాభం వుంటుంది. అందర్నీ పిలిచి 'స్పెషల్ పార్టీ ఫండు'కు లాభంలో ఐదు శాతం ఇవ్వండి' అంటూ డిమాండ్ చేసాము. 'ఇట్లా ఎప్పుడూ లేదు!' అని గొడవ చేశారు. "ఎలక్షన్ ఫండు ఇస్తున్నాం కదా!" అని గింజుకున్నారు. మధ్యాహ్నం దాకా డ్రాగ్ చేశారు. రెండింటికి నాటు రౌడీల్ని రంగంలోకి దించారు. ఒళ్ళు మండిపోయింది. వచ్చిన వాళ్ళను చితకతన్నాము. ఒకడిపై యాసిడ్ చల్లాము. రెండు మారుతీ కార్లను తగలబెట్టాము. వేలం పాట ఆపివేశారు.

మరుసటి రోజు పేపర్లో మొదటి పేజీలో వచ్చిందీ సంగతి, ఫోటోలతో సహా! మధ్యాహ్నానికి ఎమ్మెల్లే ప్రకాశరావు దగ్గర నుండి ఫోను. "మరీ అంత ఫాస్ట్‌గా పోవద్దు! పార్టీ ఇమేజి ముఖ్యం! అసలు నువ్వు గుంటూరు వదలిరా! నా దగ్గరే వుండువుగాని!" అని.

ఇదో కొత్త జీవితం. ఐ.ఎ.ఎస్. ఆఫీసర్లు కూడా విష్ చెయ్యటం, గొప్ప థ్రిల్‌గా వుండేది. ప్రకాశరావు నడిగి ఆ పని చేసిపెట్టు, ఈ పని చేసిపెట్టు అని జనం నా చుట్టూ తిరుగుతుంటే - మొదటిసారి ఈ అధికారంలో వుండే రుచి ఏమిటో అర్థమైంది. చాలారోజుల తరువాత నాలో ఒక ఆశయం రూపుదిద్దుకుంది. ఎప్పటికైనా ఈ అధికారపు బంగారు చిలుకను పట్టుకొని నా యింట్లో దాచుకోవాలని.

మనిషి బ్రతకడానికేం కావాలి? తిండి, బట్ట చాలవా! అనేమాట వెగటుగా అనిపించేది. ఆ కబుర్లు చెప్పేవాళ్ళకు తెలియని సుఖం - వందలాదిగా మన చుట్టూ మూగి 'మహాప్రభూ!' అని మోకరిల్లుతూ వుంటే - హఠాత్తుగా మన భుజాలకు రెక్కలు మొలిచి, నెత్తికి కొమ్ములు వచ్చి - 'లోకాతీత మానవుణ్ణి' అనే ఫీలింగ్ కలిగి - దీని కోసం త్యాగాలైనా చెయ్యవచ్చు అనిపించింది.

ఎమ్మెల్లే దగ్గర పనులు చేయించుకొన్నవాళ్ళు నా చేతిలో పెట్టే కవర్లు అన్నీ కలిపితే నా ఆదాయం ఇరవైవేలకు పైనే. ఖరీదైన ఫారిన్ విస్కీ ఎప్పుడూ అందుబాటులో వుండేది. స్త్రీ సుఖం కూడా అందుబాటులో వుంటే ఎంత బాగుండు అనిపించింది. కంపెనీ ఆడవాళ్ళ సుఖం

ముఖం మొత్తింది. ఆ రోజుల్లోనే పార్వతి అనే కాలేజీ లెక్చరర్‌తో పరిచయమైంది. మొగుడు, రెండేళ్ళ బిడ్డ హైదరాబాదులో. రెండు వందల మైళ్ళ అవతల ఉద్యోగం. ట్రాన్స్‌ఫర్ చేయించమని అడిగింది. నేను చొరవ తీసుకొన్నానా? బలవంతపెట్టానా? నాకిప్పుడు స్పష్టంగా గుర్తు లేదు. వారం వారం పార్వతిని రహస్యంగా కలుసుకోవటం ఒక తప్పనిసరి అవసరమైంది. పార్వతి కళ్ళలో ఇష్టం, అయిష్టం కనపడేవి కావు. కానీ ఎంతగానో సహకరించేది. కమ్మని ఇంటి భోజనం తిన్నట్లుగా వుండేది ఆమె స్నేహం. నా కొచ్చే డబ్బులో చాలా భాగం పార్వతి కోసం ఖర్చు పెట్టేవాణ్ణి. చీరలని, గిఫ్టులని. ఒక కుటుంబ స్త్రీ పై ఇట్లాంటి రహస్య అధికారాన్ని పొందటంలో - ఎందుకింత తృప్తి వుందో నాకర్థం కాలేదు. ఆవిడవైపు నుండి ఈ వ్యవహారాన్ని చూడడానికి ఎప్పుడూ ప్రయత్నించలేదు నేను. నా రాజకీయ జీవితానికి సమాంతరంగా ఈ సంబంధం కూడా పెరిగింది. అయితే ఈ వ్యవహారానికి చివరి ఘట్టం పార్వతే రాసింది. ఉద్యోగానికి రాజీనామా చేసి, భర్తతో సహా హైదరాబాదు నుండి అదృశ్యమైపోయింది. నాలో వింత కసి. కొంచెం భయం కూడా వేసింది. ఆవిడ జీవితానికో రొమాంటిక్ హీరోననుకున్న నన్ను ఒట్టి విలన్ వెధవ్వి అని ముఖం మీద ఊసినట్లుగా చేసిందే ఈ పార్వతి అని కలవరపడ్డాను.

ఈ ఆత్మగ్లాని ఎక్కువ కాలం నిలబడలేదు. గుంటూరు కార్పొరేషన్ ఎన్నికల్లో కార్పొరేటర్‌గా నన్ను నిలబెడుతున్నామని ప్రకాశరావు అనడంతో మళ్ళీ అధికారపు బంగారు చిలుక కలలన్నీ నా చుట్టూ మూగాయి.

ఎలక్షన్లలో గెలవటం తప్పనిసరి అవసరమయ్యాయి. కులం అవసరమైంది. నా చిన్ననాటి ఉపాధ్యాయులు, క్లాస్‌మేట్లు అందరూ అవసరం వచ్చారు. ఒక ఆదర్శ పురుషుడిననే మేకప్ అవసరమైంది. పత్రికల్లో వ్యాసాలు అవసరమైనాయి. కాలేజీ రోజులనాటి, పోరాట గాధల్ని వెలికితీసి నగిషీలు చెక్కి, అందమైన కథలుగా ప్రచారం చేయించాల్సి వచ్చింది. నాకు ప్రచారం చెయ్యడానికి ప్రకాశరావు స్వయంగా వచ్చాడు. 'రాజకీయాల్లోకి యువకులు, విద్యాధికులు రావాల్సిన తరుణం వచ్చిందని - అందుకనే మోహన సుందరానికి ఛాన్స్ యిచ్చామని' చెప్పాడు. రాత్రి బంగళాకు కులం పెద్దల్ని పిలిచి "మీ కుర్రాడు. ఎట్లా గెలిపించుకుంటారో మీ యిష్టం" అంటూ రెచ్చగొట్టేడు. గెలుపు ఖాయమేనన్న నమ్మకం కలిగింది.

ఆ రాత్రి నర్సపూర్ ఎక్స్‌ప్రెస్‌లో ప్రకాశరావుతో హైదరాబాదు వరకూ వెళ్ళేను. ఆయన్ను వదిలిపెట్టి రాను. ప్రకాశరావు అలిసిపోయి పడుకున్నాడు. రెండు పెగ్గుల స్కాచ్ యిచ్చి పక్కనే కూర్చున్నాను. మెత్తగా, మృదువుగా ఆయన కాళ్ళు వత్తుతున్నాను. ప్రకాశరావు వద్దని వారిస్తాడేగానీ, ఆయనకిట్లా కాళ్లు వత్తించుకోవటం యిష్టం. హఠాత్తుగా కళ్ళ ముందో వెలుగు. పక్క సీటులో సోనీ. క్షణంపాటు అనూహ్యమైన ఉద్వేగం. సోనీ ముఖంలో అదే ప్రసన్నత. అపారమైన కరుణ, ప్రేమ. పెదవులపై మృదువైన చిరునవ్వు. ప్రశ్నార్థకంగా నావైపు చూసింది. సిగ్గుగా, బరువుగా అనిపించింది ఆ సన్నివేశం. సోనీ మౌనంగా కూర్చుంది. నా వంటి పైని ఖద్దరు బట్టలు, ఖరీదైన సెంటువాసన, జేబులోని రేబాన్ కళ్ళజోడు, బరువుగా, అనీజీగా అనిపంచాయి. "పేపర్లలో చదివాను" నోరు విప్పింది. తన గురించి చెప్పింది. ఎమ్మే పూర్తిచేసి గుంటూరు లోనే వాలంటరీ ఆర్గనైజేషన్‌లో పనిచేస్తున్నట్లుగా చెప్పింది. కలుసుకోమని అడ్రసు ఇచ్చింది. ఈ అద్భుతమైన

స్త్రీ, ఈ సోనీ, నా భార్య అనే ఊహ పదవిని మించిన ఆనందాన్ని యిచ్చింది. సోనీ మెడలో మంగళసూత్రం, ఉంగరం. నా గతాన్ని పదిలపరిచి మళ్ళీ నాకు అందించడానికి సిద్ధంగా వున్న గృహ దేవత. "నాన్నతో ఒకసారి మాట్లాడతాను" అన్నాను. మౌనంగా వుంది సోనీ.

రెండు లక్షలు అనుకున్న ఖర్చు పది లక్షలకు పైగానే దాటింది. పాతిక జీపులు, వందకు పైగా ఫుల్ టైము వర్కర్లు, వాల్‌పోస్టర్లు, గోడలపై నినాదాలు, ప్రత్యేకంగా రికార్డు చేసిన క్యాసెట్లతో, మైకులతో వీధులన్నీ నినాదాల జల్లులైనాయి. కుల పెద్దల్ని పిలవటం, అందరికీ పంచమని తలా పాతికవేలు ఇవ్వటం, రోజులు గడిచేకొద్దీ అర్థంకాని టెన్షన్. రోజు పొడవునా విస్కీ తాగాలనిపించే కోరిక. గెలుపును గురించిన ఈ భయం శరీరంలో ఒక రహస్యపు జ్వాలలా కనబడకుండా పాకుతున్నట్లుగా అనిపించేది. రిగ్గింగు ఏర్పాట్లకని రౌడీ షీటర్లను ఏర్పాటు చెయ్యటం, అనుకూలమైన పోలీసు ఆఫీసర్లను, రెవిన్యూ ఆఫీసర్లను ఇంటి దగ్గర కలిసి చేతులు తడపటం - చీదర చీదరగా వుందీ వ్యవహారమంతా. కార్యకర్తల కోసమని రెండు అపార్టుమెంట్లు తీసుకున్నాను. రాత్రుళ్ళు వాళ్ళు మందు లాగించి ఆ పేటలో అయిదు వందల ఓట్లూ మనవే, ఈ పేటంతా మన పిడికిలిలోనే వుంది అంటూ అరుస్తూ వుంటే ఎందుకో ఆ మాటలు వింత సుఖాన్ని ఇచ్చేవి. క్రమంగా నేనో సైకిక్‌నైపోయానేమోనని భయం వేసేది.

ఎలక్షన్ ఇంకా నాలుగు రోజులుందనగా శేషు అనే కార్యకర్త ఒక బాంబులాంటి వార్త తెచ్చాడు. ఎన్నికల ప్రచారానికి వెళ్ళిన కార్యకర్తలు ఆనందపేటలో తాగిన మత్తులో ఇళ్ళపైబడి ఆడవాళ్ళను గోల చేసేరని, ఒట్టి గోలే కాదని, ఒక గుడిసెలో చొరబడి, మొగుణ్ణి చితగ్గొట్టి, ఆడమనిషిని చెరిచారని - ఆ గుడిసె పై ప్రతిపక్షం వాళ్ళ జెండా వుందని సాకు చెప్పారట. గుండెలో నిజంగా బాంబు పేలినట్లని పించింది. అప్పటికప్పుడు ఎస్.పి.ని కలిసి, పోలీసులవైపు నుండి ఏ గొడవ రాకుండా చూసుకోవటం, పత్రికా ఆఫీసుకు వెళ్ళి న్యూస్ ఎడిటర్స్‌ని మేనేజ్ చెయ్యటం - రాత్రంతా టెన్షన్‌గా గడిచిపోయింది. ఆ కుటుంబాన్ని సముదాయించమని, పదివేల ధనసహాయం ఇవ్వమని కులపెద్దలను ఒప్పించటం - లేనిపోని తంటా మెడకు చుట్టుకున్నట్ల యింది.

అంతా సర్దుకుపోయింది అనుకుంటుండగా, ఉదయం ఎనిమిది గంటలకు టౌన్ బందుకు పిలుపునిచ్చారని వార్త వచ్చింది. ఆ పేటలో 'యంగ్ ఇండియా' అనే వాలంటరీ ఆర్గనైజేషన్ వుంది. అందులో పదిమంది దాకా కుర్రాళ్ళు వున్నారు. వాళ్ళు ఊరంతా తిరిగి గొడవ చేస్తున్నారట. 'హింసాత్మక రాజకీయాల్ని ఖండించాలని' వాళ్ళ నినాదం. 'రౌడీషీటర్లు నాయకులవకుండా ఎలక్షన్లను బహిష్కరిం చాలని' వాళ్ళ ప్రచారం. బందు టైములో కార్యకర్తల్ని బయటకు పంపవద్దని ఎస్.పి. ఆర్డర్ వేశాడు. ఊహించని విధంగా బంద్ వంద శాతం సక్సెస్ అయింది. ప్రకాశరావు ఫోన్ చేసి ఫైర్ చేశాడు. 'కార్యకర్తలపై అదుపులేని వాడివి నువ్వేం నాయకుడివి' అని తిట్టాడు.

ఎన్నికలు ఇంకా మూడు రోజులే. ఆనందపేట, ఆ చుట్టూ పేదల కాలనీలు ఎన్నికల్ని బాయ్‌కాట్ చేస్తున్నట్లుగా వార్త వచ్చింది. కార్యకర్తల్ని ఎవర్నీ రానివ్వటంలేదు పేటల్లోకి. అంతా ఒక కట్టుగా వున్నారు. పదివేలకు పైగా ఓట్లు. కుల పెద్దలు, డాక్టర్లు, లాయర్లు ఎవరి ద్వారా

ప్రయత్నించినా వినడంలేదు. నిస్సహాయత! భయం! పిరికిగా, దు:ఖంగా లోపల కూర్చుని ఏడవాలనిపించే మానసిక స్థితి. వందల విస్కీ పెగ్గులు ఆపలేని భయం వరద.

ఒక తెగింపు. ఒక కిరాతకమైన వాంఛ నాలో రేగింది. చీకటి బాగా ముసిరిన తరువాత పాతిక మంది రౌడీల్ని పిలిచి, 'యంగ్ ఇండియా' బిల్డింగ్‌పై దాడి చెయ్యమని చెప్పాను. అందులోని కుర్రవాళ్ళని ఏరి ఏరి వేటాడమని చెప్పాను. అప్పటికి రాత్రి రెండు దాటింది. వెలుతురంతా మాయమై దట్టమైన చీకటి కమ్ముకుంటోందా సమయంలో. ఎక్కడో తీతువు భయంకరంగా అరుస్తోంది.

* * *

బాంబు పేలిన తరువాత ఎదురయ్యే దృశ్యంలా మూగగా, పెను రోదనగా వుందా ఉదయం. గదులన్నీ ఖాళీగా వున్నాయి. అనుచరులెక్కడ? జైజైలెక్కడ? పంచరంగుల చిత్రాలు, గంభీరమైన ఉపన్యాసాలు, ఏవీ ఎక్కడ? బంగళాని భయం పహారా కాస్తున్నట్లుగా వుంది. ఒక అవాంఛితం కోసం ఎదురు చూస్తున్నట్లుగా వున్నాయి పరిసరాలు. హాలు పొడవునా పరిచిన జెండాలు, కొత్తగా కుట్టించినవి, వాటిని చూస్తుంటే పాముల గుట్టలను చూసినట్లుగా ఉలికిపాటు. జెండా గురించిన నా అజ్ఞాత భయాలు వెలికివచ్చి, భుజంపై వాలి గీగీ మంటున్నాయి.

"నలుగురు పొయ్యారు! వాళ్ళలో ఒక ఆడపిల్ల కూడా ఉంది. ఊరంతో కోపంతా ఉడికి పోతున్నారు. ఊరేగింపు ఒకటి ఇటువైపే వస్తోంది. మీరిక్కడ వుండడం మంచిది కాదు!' ' అనుచరుడొకడు పన్నెండు గంటల వేళ చెవిలో ఊదాడు.

బయట రోడ్డుపై కలకలం. వందలాదిగా, వేలాదిగా జనం ఊరేగింపుగా వస్తున్నారు. అల్లప్పు డెప్పుడో సోనీతో కలిసి చూసిన స్పార్టకస్ సినిమా గుర్తుకొచ్చింది. అందులోలాగే వుందీ దృశ్యం. మనుషుల సముద్రంలా వున్నారు వాళ్ళు. వాళ్ళంతా మౌనంగా నడుస్తున్నారు. ఘోషించటం లేదు. 'డౌన్ డౌన్' అని అరవటం లేదు. నోళ్ళ చుట్టూ నల్ల రిబ్బనులు కట్టుకున్నారు. గుంపు ముందో లారీ. లారీపై పేర్చిన శవాలు. వెనుక జనం. ఊరేగింపు బంగళాని సమీపించింది. క్షణంసేపు ఊరేగింపు ఆగింది. బహుశా రాళ్ళు విసిరి, లేదా బంగళాను తగలబెట్టి, ఏదో జరగాలి! మోహన సుందరం శిక్షింపబడాలి!

"మీరు రండి సార్! పరిస్థితి బాగాలేదు!" అనుచరుడొకడు వెనక్కు లాగుతున్నాడు. ఎక్కడి నుంచో ఒక రాయి వచ్చి భళ్ళున అద్దం పగిలింది. అప్పటికే బంగళా నుంచి బయటకు వచ్చేశాను వెనుక తలుపు నుండి. నా వెనుక బంగళా కూలుతున్న శబ్దం.

* * *

మారుమూల అపార్టుమెంటు. రహస్యం. ఒంటరితనం. లోపలి భాగాలు నిప్పు అంటుకొని దగ్ధమౌతున్నట్లుగా, లోపలంతా ఒక ఆక్రందన. మెదడులో ఎంతకీ ముగియని శవయాత్ర.

ఒడ్డు తెలియని నావలా ఆ గదిలో అటు ఇటూ తిరుగుతూ - ఒక పలకరింపు కావాలి! కనీసం మనుషుల్ని చూడాలి! వినాలి! లేకుంటే నేను శవంలా కుళ్ళిపోతాను.

సోనీని పిలవాలి! సహచరి హోదాలో వస్తుందా? ఇన్నేళ్ళ తరువాత, ఇట్లాంటి సంఘటన తరువాత. ఎన్నో యేళ్ళుగా ఈ స్త్రీ కోసం ఎదురు చూస్తున్నానని ఆమెకు చెప్పగలగాలి!

నా కథలో ఇదొక మలుపు!

అపార్టుమెంటు 104లో ఒక చలనం. మంద్రగీతంలా సోనీ అడుగులు. పరిచయమైన అడుగులు. ఆ చూపులు, ఆ స్పర్శ, ఆ మనిషి గుండెల్ని చీల్చుకు వస్తున్న స్వప్నంలా.

"నాకో మోహన సుందరం తెలుసు! అతనిప్పుడు లేడు. చనిపోయాడు. అతని జ్ఞాపకాల ముద్రలు ఇంకా నాలో చెరిగిపోలేదు. చనిపోయిన భర్త జ్ఞాపకాల్లో బ్రతుకుతున్న విడోను.

"నిన్ను గురించి ఒక సోషల్ ఏనిమల్‌గానే నాకు తెలుసు. వేటాడ తగిన రాజకీయ జంతువ్వు నీవు. నీపై కసి, ద్వేషము తప్ప మరే అనుభూతులూ లేవు నాకు!"

సోనీ వెళ్ళిపోతోంది.

ఆదివారం ఆంధ్రజ్యోతి
30 నవంబర్, 1997